

KDO SI FOTÍ, NEZLOBÍ

Foto: Roman Albrecht - Člověk a víra

Pravidelní čtenáři Tarsicia si jistě všimli, že se v časopise opakovaně objevuje určitý typ fotografií. Zpravidla se jedná o fotky otců biskupů, snímků bohoslužeb, pouť a ostatních duchovních akcí. Všechny tyto fotografie mají jedno společné. Mimo vynikající a samozřejmě kvality je spojuje především sdružení jejich autorů s názvem ČLOVĚK A VÍRA. Fotografie členů spolku se během několika

let staly pevnou součástí většiny českých křesťanských novin a časopisů, což vypovídá o jejich kvalitě a profesionálním přístupu. Členy spolku jsou i otec Petr a syn Dominik Polanští. Čtrnáctiletý Dominik je v současné době nejmladším členem celého sdružení. Na zkušenosti a zážitky z focení se budeme ptát současně jak Dominika, tak i jeho táty Petra.

Ahoj, fotíte rádi? A co vás na tom nejvíce baví?

Dominik: Jo, focení je super, dostanu se tam, kam se normální člověk málokdy dostane. Takže se dokážu na akci podívat z trošku z jiného pohledu než ostatní. Potom samozřejmě následuje ta nudnější část, jako výběr fotek v počítači, jejich úpravy, korekce bílé atd. Je to ovšem spojeno s příjemnou činností, musím se zamyslet nad tím, jak si představuju finální fotku.

Táta: Focení je pro mě hlavně službou Bohu, církvi a lidem. Baví mě, že se lidé rádi na fotky podívají, zavzpomínají, případně občas i slzu otřou.

Co vás přivedlo k focení? A měli jste, či stále máte někoho, kdo je vám vzorem?

Dominik: Ten pocit, když ve svých třech letech uzvednete foťák a uděláte první fotku. A vzorem byl vždy můj táta, ovšem mistr své záky učí tak, aby byli lepší než on. Tatkovci se to nějak vymklo kontrole :-).

Táta: Focení jsem taky převzal po tátovi. A když jsem uměl trochu líp fotit, chtěl jsem pomoci s focením na Studentských Velehra-

dech. A focení v církevním prostředí mi už tak nějak zůstalo.

Fotíte pouze bohoslužby, nebo se zaměřujete i na jiná témata?

Dominik: Fotím všude, všechno a všechny ve správný okamžik, protože potom je už pozdě. Ale hlavně na akcích farnosti a salesiánského střediska mládeže. V době, když jsem začínal, přihlásil jsem se do soutěže na Velehradě na Dnech dobré vůle, a já to vyhrál, a hned třikrát. Tak jsem si řekl, že mi to asi jde a pokračoval jsem. Dnes jsem tam, kde jsem.

Táta: Asi napůl akce farnosti a napůl ostatní – koncerty, festivaly, rodinné a firemní akce,

Petr Polanský

Dominik Polanský

svatby, ale i velké akce jako letos Národní pouť v Krakově a Světový den mládeže s papežem, které byly převážně mimo kostel.

Je focení bohoslužeb odlišné od běžného fotografování?

Dominik: Nejspíše ano. Měli bychom se chovat tišeji a neměli bychom tolik vyrušovat. I když je pravda, že zrovna ministranti jsou ti, kteří nás fotografy pozorují, místo aby dávali pozor na bohoslužbu.

Táta: Určitě ano. Jde o focení prožívání něčeho velmi osobního, slavnostního, je potřeba velmi dávat pozor na pohyb a rušení.

Vidíte ve focení liturgických slavností i nějaký duchovní smysl?

Dominik: Rozhodně ano, obzvlášť když jsme byli třeba na Světovém dni mládeže, tak ti, kteří nemohli jet s námi, se mohli vždy večer zklidnit a podívat se na fotky a prožít kousek z té záplavy Božího milosrdenství.

Táta: Snažím se o to, aby fotky obrazem vyjadřovaly svědectví víry.

Fotografování je spíše osamocená záliba. Daří se vám spolupracovat?

Dominik: Podle mě je tu od toho Člověk a víra (ČaV), abych měl s kým konzultovat fotky, u kterých si nejsem jistý. Další výhodou, proč být v ČaV, je, že se navzájem většinou známe a fotíme společně. Třeba na Dni církevních škol jsme se sešli ve třech, na Národní pouti v šesti a na papežovi asi v osmi.

Táta: Fotit přírodu nebo makro, to asi samostatně. Při focení akcí dokumentárním způsobem je to ale jiné. Je dobré mít spolehlivého kolegu, který vypomůže, protože má zrovna lepší prostor, nápad nebo světlo. Často ale musím fotit sám. Proto jsem rád, že Dominik dobře fotí a už ho můžu brát za své-

ho foto-kolegu. ČaV je v tomto úplně skvělé sdružení, protože se můžu opřít o fakt dobré partáky, pomáhat si a navzájem se pořád učit.

Pokud by chtěl někdo ze čtenářů začít fotografovat, co byste mu poradili?

Dominik: Přijď, pokecáme... :-)

Táta: Nebýt na to sám. Ve spolupráci se zkušenými fotografy budou vždy fotky lepší.

Poslední otázky pouze pro Dominika: Kdo z vás dvou fotí líp?

Myslím si, že asi tatka, ale u mých fotek jde hlavně o finální úpravu, takže hotový produkt je samozřejmě hezčí můj... (ale pššš).

Čeho bys chtěl ve své tvorbě dosáhnout?

Chci vyfotit fakt cool fotku! Aspoň za milion.

Poslední otázka pouze pro táty Petra: Vedl jsi Dominika k focení, nebo se v něm zájem o tvorbu probudil sám?

Od malička má focení v oku a má svůj styl. Stačilo pomoci s technikou a fotografickými pravidly.

Děkujeme za rozhovor a přejeme vám oběma dobré světlo.

Foto: Dominik Polanský - Člověk a víra

Klidné přípravy přede mší svatou (Žďár nad Sázavou, diecézní pouť rodin)

Foto: Petr Polanský - Člověk a víra

Žehnání mladým poutníkům během noční adorace (Krakov, hlavní program Světového dne mládeže)

Desatero fotografa

Při focení během bohoslužeb musíme dodržovat nejen pravidla slušného chování, ale i pravidla slušného fotografa. Těmito osvědčenými pravidly se již mnoho let řídí všichni fotografové sdružení Člověk a víra.

1. Vlastní liturgický obřad je vždy důležitější než pořízení dobré fotografie. Fotograf se snaží být „neviditelný“.
2. Fotograf respektuje posvátnost místa tím, že je při práci slušně oblečen.
3. Před mší se fotograf představí knězi – proto musí přijít s dostatečným předstihem, aby o něm věděl.
4. Při liturgiích si fotograf vypne mobilní telefon a chová se tiše. Fotoaparát má nastavený na tichý režim.
5. Pokud je to možné, fotograf nepoužívá blesk. Pokud je nutné blesk použít, omezí jeho použití na minimum.

Foto: Martina Řehořová - Člověk a víra

Na činnost sdružení jsme se zeptali jednoho z prvních členů a zakladatelů Romana Albrechta.

Myslíte si, že lze fotografováním chválit Boha?

Máme společnou modlitbu, která na to snad odpovídá: Milující Bože, děkuji ti za požehnání, dar služby a společenství Člověk a víra. Prosíme – dej, ať vidíme. Prosíme – dej, ať Tě oslavíme. Prosíme – dej, ať je nás víc. Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého Amen.

Přivedla vás k fotografování mši a duchovních slavností spíše láska k liturgii nebo k focení?

Touha ukázat hledajícím Boží lásku. To, že věřit je normální. Focení je jen nástroj.

Jde ve vaší činnosti pouze o kvalitní snímky, nebo sledujete i jiný smysl?

Naše motto je Duchovní prožitek, kvalitní fotografie, osobní růst. Přesně v tomto pořadí :-).

Kolik fotografií v současné době sdružujete a jakým způsobem se k vám mohou hlásit noví nadšenci?

Je nás skoro 80. Vítae nové členy – nejlepší je vyplnit přihlášku na www.clovekavira.cz nebo mi zavolat na 731 137 271.

Co mám udělat, pokud bych si chtěl od vás nechat vyfotit akci v našem kostele nebo abychom si mohli prohlédnout snímky ostatních autorů?

Na našem webu najdete formulář pro objednání fotografa a samozřejmě všechny naše fotky. Dnes je jich tam téměř 60 000.

Z čeho máte ve své práci největší radost?

Z úspěchu našich výstav a růstu našich fotografů.

Děkujeme za rozhovor

6. Fotograf při práci respektuje soukromí věřících. Nefotí je, pokud s tím nesouhlasí a neobtěžuje příliš blízkými záběry. K lidem se chová slušně a s úsměvem.

7. Pokud se fotograf potřebuje přemístit, dělá tak pomalu, potichu a ideálně v momentě, kdy v kostele nějaký pohyb je (např. zpěv, eucharistie nebo Otčenáš).

8. Fotograf se snaží, aby věřícím nebránil ve výhledu na kněžiště a zvláště na oltář.

9. Pokud není domluveno jinak, fotograf během mše nevstupuje na kněžiště. Výjimkou mohou být situace, kdy je to předem domluveno.

10. Fotograf omezí focení při kázání, pozvedání a přijímání na minimum.